

Farraday: JARNÍ VÍKEND – část první

Na tento dubnový víkend jsem se těšil jako malý kluk. Zimní nečas dávno pominul, naopak jaro už nastoupilo v plné parádě. Venku zas začalo být hezky a znovuzrozená jarní příroda nabádala k toulkám krajinou a spaní pod širákem. Nedávno jsem na mé oblíbené spanking seznamce narazil na zajímavý inzerát, který nabízel všem mladým klukům se zájmem o tramping, výchovu a disciplínu nezapomenutelný dobrodružný víkend.

Od prvního okamžiku mě tahle nabídka lákala. Pobyt v přírodě jsem měl vždycky rád. Od mala jsem jezdil v létě pod stan a na vodě jsem byl taky několikrát. Myšlenka víkendu v divočině v doprovodu staršího dominantního zálesáka mě neskutečně vzrušovala. Několikrát denně jsem si při masturbování představoval, co asi tak zažiju. Jaké to bude být pod taktovkou přísného vůdce, uprostřed lesů, bez lidí okolo. Občas jsem pociťoval mírné obavy, ale bral jsem je jako nezbytnou součást nadcházejícího zážitku.

Konečně nastalo páteční odpoledne a já vyrážel na místo srazu. Do batohu jsem kromě předepsaného oblečení, spacáku a ešusu přibalil i krabičku cigaret a láhev rumu. Pro všechny případy, říkal jsem si. Na nádraží jsem dorazil včas, ještě tu nikdo nebyl. Svlékl jsem si mikinu, zavázal okolo pasu a usadil se na lavičku. Napadlo mě dát si ještě cigaretu na uklidněnou, a tak jsem sáhl do krabičky a jednu si zapálil. Když si tak kouřím, vidím přicházet další kluka v mém věku s karimatkou a krosnou na zádech. Jeho kroky mířili přímo ke mně.

„Čau, nemáš cigáro prosím tě?“ „Jasně, na, tady.“ odvětil jsem a podal mu krabičku. „Já sem Michal.“ pokračoval. „Petr, ahoj.“ odpověděl jsem. Začali jsme si povídat a zabrali se do hovoru tak, že jsme si ani nevšimli přicházet zdatného vysokého čtyřicátníka. „Petr a Michal, jste to vy?“ začal zřetelným jistým hlasem, zatímco si nás oba přísným pohledem prohlížel. „Jo, to jsem já, Michal“ vykuňkal nejistě Michal. „Říká se ano pane!“ odvětil neznámý pán a jeho pohled se otočil na mě. Nejistotou jsem z ruky upustil nedopalek a mě v tu chvíli nenapadlo nic jiného, než říct: „Ano, pane.“ taky. „No, snad abychom šli.“ pokračoval muž, který nás oba ohromil. Rozešel se do nádražní haly a my ho následovali. Byl jsem jako opařený. Vůbec jsem nečekal někoho takového. Teda čekal, ale trochu jinak. Náš vůdce byl prošedivělý, nakrátko ostříhaný vysoký pán s tenkými brýlemi a látkovou kšiltovkou na hlavě. Postavou byl hubený, ale hrudník měl vypracovaný a ramena široká. Na sobě měl kostkovanou košili, zelený pletený svetr a tmavé kalhoty. Na nohách kotníkové kanady, jako stvořené pro náročný terén.

Vešli jsem do nádražní haly. Pán bez váhání zamířil k okénku s jízdenkami a za 20 vteřin byl i s lístky zpět. Řekl nám cíl cesty a vydali jsme se na nástupiště. V kupé panovala o poznání uvolněnější atmosféra. Pán se nám také představil jménem, nalil každému horkého čaje z termosky a začal vyprávět o jeho předešlých zážitcích a výletech podobným tomu našemu. Jevil se mi sympatický. Popravdě se mi moc líbil. Akorát dokázal očima vrhnout tak přísný pohled, že jsem si najednou připadal jako malý bezbranný kluk. Vůbec jsem se neodvažoval projevit jakoukoli formu odporu. Představa, že mi může při sebemenším přestupku napráskat, jak uzná za vhodné, ve mně vyvolávala pocit nejistoty a mírného strachu. Stále jsem měl nutkání se z toho nějak vymanit, i když se mi z toho všeho dělala boule v kalhotách. Tak i tak už nebylo cesty zpět. Jízda vlakem utekla jako

voda a my vystupovali na určené stanici.

Následovala 2 hodinová túra lesní stezkou. Krajina byla překrásná. Kopcovitý terén doplňovaly skály porostlé všemožnými druhy mechu a kapradí. Cestu lemoval malý potůček s průzračně čistou vodou. Ptáci zpívali, z lesa byl slyšet jen tichý šum listí a občasné zaskřípání stromů houpajících se pod nátlakem teplého jarního vánku. V tu jsme došli na místo určení. Na zelené louce, podél které protékala malá horská říčka, stál dřevěný srub bez okenic spolu s prostorným přístřeškem a ohništěm. Vedle páleníště byla připravena hromada suchého dříví a několik mohutných špalků na sezení. Na první dojem to zde vypadalo útulně. Krajina jako z pohádky a za celou cestu od vlaku jsme nepotkali živáčka. Ideální dávka prostoru a soukromí, pomyslel jsem si.

„Tak jsme tady, pánové.“ spustil Richard, zatímco jsme shazovali batohy z ramen. „Mohli byste začít tím, že obstaráte klestí na podpal a rozděláte oheň, než já nachystám něco k jídlu a pití. Ale nejdřív probereme to kouření, co jsem viděl na nádraží.“ pokračoval. Podívali jsme se s Michalem na sebe a zpět na Richarda, který pokračoval, než jsme stačili cokoli namítnout. „O cigaretách jsem neříkal, že si je máte brát s sebou. Kouření je nezdravá neřest a kluci jako vy by kouřit neměli. V žádném případě to tady nehodlám tolerovat, takže se oba připravte na první výprask. Stáhněte si kalhoty a opřete se rukama o pařezy.“ Krve by se ve mně v tu chvíli nedořezal. Strnule jsem zůstal stát a zíral na Richarda, jak si sundává opasek z kalhot.

„Ale to přece...“ velice tiše a nejistě jsem zkusil namítnout. „Tak bude to!“ dostalo se mi rázné odpovědi, zatímco si mě Richard měřil přísným nazlobeným pohledem. V tu chvíli jsem se zcela podvolil, rozepl kalhoty, stáhl je ke kotníkům a opřel se o pařez u ohniště. Michal už byl ve stejné poloze připraven napravo ode mě. Dívám se na spadané suché jehličí na zemi přede mnou, když slyším prásknout řemen. Strachy jsem stáhl půlky, ale rána na ně nedopadla. Richard chodil za našimi vystrčenými zadky a popleskával opaskem o ruku. Tu a tam udělal naprázdno hlasitý prásk a sledoval naše reakce. Myslím, že se dokonale bavil. Celá situace mě začala vzrušovat. Nedalo mi to a ohlédl jsem se za sebe, abych si prohlédl, čím dostanu. Richardův pásek byl kožený, tmavě hnědé barvy, asi 5 cm široký. Svíral jej přeložený napůl v levé ruce a užíval si svoji nadřazenost. Když si Richard všiml, že ho pozoruji, rozešel se směrem ke mně. Přistoupil zezadu a oběma rukama mi stáhnul trenky.

„Pořádně vystrčit!“ přikázal, zatímco se dotýkal mé holé zadnice. Nejdříve několikrát pohladil obnažené půlky a pak zajel prsty směrem k rozkroku. Cítil jsem, jak se jeho prst tlačí do mé díry, což mě přinutilo stoupnout si na špičky a ještě více protnout své odhalené nohy. Pokračoval s ohmatáváním mého ptáka, několikrát přetáhl předkožku. Pak mě uchopil za koule a začal je mnout. Pták se mi začal rychle topořit a já myslel, že napětím zešílím!

Práááááask! Ze slastného vzrušení mě vyvedla první rána. V prvním okamžiku bolest nebyla tak zřetelná, ale stupňovala se každou vteřinou a já cítil, jak mi na zadku vylézá pálivý obtisk řemenu. Práááááask! Následoval další červenající pruh na spodnější části mé zadnice a pak další mezi ně. Práááááask! Prdel jsem začínal mít v jednom ohni. Tupá bolest smíšená s mírným pocitem pálení se stupňovala a já zcela zřetelně cítil 3 nateklé pruhy. Práááááask! Práááááask! Ještě neodezněla bolest z předešlých šlehanců, když přišel další a další. Práááááask! Práááááááask! Prááááááask! Zadek už byl v jednom ohni. Opravdu to dost štípalo a já začal trochu panikařit, jak celou událost vydržím. Práááááask! Práááááask! Obdržel jsem další poutivé rány. Richard intenzitou rozhodně nešetřil. Dokonce se mi zdálo, že mně teď dává silnější a bolestivější rány, než na začátku. Při

další nadílce rázných šlehů jsem se už neudržel a zasténal: „Auuúú“ Následovala malá pauza, při které jsem se snažil popadnout zbytek sil.

Bohužel netrvalo ani 15 vteřin a na mou zbitou prdel dopadla další rána, tentokrát snad úplně nejsilnější. „Auuuúúúú! Prosím, už dost pane.“ začal jsem žadonit. „Já určím, kdy už to stačí!“ křikl zezadu Richard a uštědřil mi další štiplavou ránu. Bolest začínala být nesnesitelná a já začal zoufat, až se mi draly slzy do očí. Dostal jsem ještě další 3 a Richard konečně přešel k Michalovi. Cítil jsem zbitý nateklý zadek a měl jsem nutkání se za něj držet. Neodvážil jsem se však pohnout, dokud mi tak nebude řečeno. Nechtěl jsem si vykoledovat přídavek. Zůstal jsem tedy stát ohnutý s holou vystrčenou prdelí, která jistě hrála všemi barvami. Opravdu jsem byl rád, že to mám za sebou. Zhluboka jsem oddechoval a čekal, až bude hotový i s Michalem. Ten naříkal ještě víc než já a dokonce si několikrát strčil ruce před zadek, za což pak dostal ještě mnohem víc než já.

Když byl Richard hotov, přikázal nám postavit se čelem k němu. Polonazí, s kalhotama a trenkama u kotníků, jsme si ještě jednou vyslechli, že u nás cigarety nechce vidět a pohrozil, že dostaneme ještě větší výprask, jestli nás ještě někdy přistihne. Pak nám dovolil se obléct a my upalovali pro dříví do lesa. „To je teda skvělej začátek!“ zvolal jsem ironicky na Michala lehce našťvaným hlasem. „To teda jo.“ souhlasně přitakal. Zbitej zadek mě bolel a pálil. I přesto jsem celou situaci po rekapitulaci hodnotil pozitivně a v duchu se těšil na to, co přijde dál. O tom ale až příště.

www.spankboy.cz